

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTEŚÍTŐJE
Új sorozat, XI. évfolyam, 4. (84.) szám

Bécs, 2016 május

Kosztolányi Dezső

A "Holló"

(Válasz Elek Artúrnak)

Nem szeretek a versekhez előszót írni és utószót sem. A vers magáért beszél. Ezért nem tüzdelttem körül magyarázó szavakkal a Nyugat tizennyolcadik számában megjelent "Holló" fordításomat, de most kénytelen vagyok pár megjegyzést tenni, minthogy Elek Artúr, Poe alapos ismerője a Nyugat előbbi számában bírálatot írt meg. Cikkében jellemzi a munkámat és a célomat is. "Kosztolányi - írja - a "Holló"-nak leginkább a zenei tartalmát akarja nyelvünkön érzékeltetni... Aki Poe "Holló"-ját először az ő fordításában fogja olvasni, azt egyszeriben megragadja majd az eredetinek a hangulata..."

Mindössze csak ezt akartam: olyan magyar költeményt, amely ugyanazt a hangulatot kelti, mint az angol.

Bírálatának második részében kifogásokat tesz a fordítás hűsége ellen. Ezen a ponton bennünket elvi különbségek választanak el. Lehet arról vitatkozni, hogy a műfordítás egyáltalán jogosult-e, vagy sem. Vallhatja valaki (mint Elek Artúr), hogy verset csak prózában szabad fordítani. Ha azonban elismerjük a műfordítás jogosultságát, akkor nem lehet és nem szabad a műfordítótól betű szerint való hűséget követelni. Mert a betű szerint való hűség hűtlenség. A nyelvek anyanyelve különböző. Elek Artúr, aki nemcsak az irodalomnak, de a képzőművészetnek is szorgalmas bűvárja, tudja, hogy a szobrász másképp oldja meg a feladatát, hogyha márványból vagy terracottából, vagy fából kell megmívesztania egy alakot. Az anyagszerűség változtatást parancsol rá, és a szobron mindig ketten dolgoznak: a szobrász és maga az anyag. Ilyen munka a műfordítás is. Egy szobrot kell más anyagból megformálni, vagy egy zenedarabot kell más hangnembe, más hangszerre transzponálni. Nekem a legfőbb ambícióm, hogy szép magyar verset adjak, amely az eredetit lehetőségig megközelíti. A szó szerint való hűség és a szépség többnyire ellenségek. Elek Artúr például a saját prózai fordításában közöl egy részt, amely hű, és én belőle mégse ismerem Poera. Ezért tartom vele szemben teljesen hamisnak a prózai fordítást. Mert a versből épp a lelkét, a verset veszi el. A műfordítás művészi munka, kompromisszumok sorozata, sok kompromisszum legügyesebb megoldása - ha úgy tetszik -, zseniális csalás. De költeményt a törvényszéki hites tolmács hűségével oly kevésbé lehet lefordítani, mint egy szójátékot. Újat kell alkotni helyette, másikat, amelyek vele lélekben, zenében, formában mégis azonos, hamisat, amely mégis igaz.

A "Holló"-t is bátor lélekkel költöttem át, a nyári hónapokban, olyanfajta lelkiállapotban, mint amilyenben a saját verseim gerjedeznek. Séta közben, külföldön, hosszú vasutazások alatt görgettem magamban az angol verset, amelyet majd kívülről tudok, és a pillanat tüzeiben kerestem olyan szavakat, amelyek a magyar nyelv anyanyelvével ugyanazt mondják, mint az angol szavak. Ha a fantáziámat meglódtotta egy szó, nem futottam vissza a betűkhöz, hanem tovább repültem. Mondanom sem kell, hogy másutt a műfordítástól én is pedánsul megkövettem a hűséget, éppúgy, mint a szépséget. De a szépség, a zene ennél a költeménynél fontosabb. Micsoda hipnotizáló, zsongító rímei vannak. Azok a hűtlenségek, amelyeket Elek Artúr felhoz, egytől egyig öntudatosak, és a lélekhez való hűségek. Öntudatosan formáltam meg az egész költemény tervét, és mert rájöttem, hogy e gazdag, muzsikáló ritmus mellett mind a kettőt megtartani lehetetlenség, az intenzív munkám és az aritmetikai tervezgetésem együttes eredménye az lett, hogy inkább a szavakhoz voltam hűtelen a zene javára, inkább adtam zenei verset, mint egy langyos átköltést, amelyről adatok segítségével kell beigazolni, hogy mégis jó és szép.

Mindenekelőtt tisztázom a refrén kérdését. Elek Artúr nem kifogásolja az én refrénemet, de megjegyzi, hogy Lévy József "legértékesebb trouvaille"-a a "soha már". Mikor - egy szeszélyes percben - rászántam magam erre a nehéz feladatra, rögtön tisztán állott előttem, hogy egyetlenegy mód van a refrén megoldására, az, amit én választottam, és egyetlenegy tilos refrén van, az, amit Lévy József választott. A "soha már" károg. A "sohasem" susog. Nagyszerű lenne a "soha már", hogyha lenne értelme. De nincs értelme. A magyar nyelvhasználat nem ismeri. Erőszakos, kellemetlen és csinált. Ha a "Holló" csak egyszer mondaná, még hagyján. De nagyon sok szak végén ismétli, úgyhogy ez a nyilvánvalóan

odarántott két szó, amely eddig a gyakorlat folytán még sohasem forrott egybe, rám enyhén komikus hatást tesz. Csodálatos, hogy ez nem szűrt szemet Elek Artúrnak, aki az értelmi hűséghez és a közvetlenséghez olyannyira ragaszkodik. Aztán nemcsak egy refrén van: a kezdő strófák refrénje csak részben egyező a későbbiekkel. A refrén alapjában a "more" szó, nálam a "sem", amely a "sohasem"-mel és a "semmisen"-mel éppoly természetesen váltakozik, mint a "nothing-more" és a "never-more". A károgást a magyar költő kénytelen mással és másutt éreztetni, mint ahogy én is tettem. Tilos azonban - ezerszer tilos - erőszakot elkövetni a magyar nyelven. Azok, akik a "soha már"-t használták, a vers elején kénytelenek azt mondani "senki már" és "semmi már". Bocsánat, de ez egyenesen komikus már.

Engedelmet kérek az olvasótól, hogy részletekbe bocsátkozom, ezúttal azonban fel kell nyitnom a műhelyem ajtaját is, és sorra kell vennem azokat a részeket, amelyeket Elek Artúr kifogásolt. A műfordítónak úgy kell dolgoznia, hogy célt találjon. A cél az eredeti költemény. Ha görcsösen ragaszkodik hozzá, nem jut oda, ahová akar. Céloznia kell, mint a jó céllövőnek, aki tudja - nem - érzi, a kezével, az idegeivel érzi, hogy a puska csövét magasabbra kell tartania, mint amilyen magasan a célt látja, mert a golyót röptében lefelé húzza a gravitáció. Így - előzetes ravaszsággal - a golyó útját pont a célhoz tereli. Az én munkám is hasonlatos ehhez. Egy helyütt például ezt írja Poe: "Thrilled me - filled me with fantastic terror never felt before." (Szórol szóra: Ezelőtt sohasem érezt fantasztikus félelem szűrt át és töltött el.) Bizonyos, hogy a "sohasem érezt félelem" szépen cseng angolul, de az is bizonyos, hogy magyarul, ily kitétel ma már csak ponyvaregényekben olvasható. Mást kellett tehát keresnem, amellet a szójátékot s a mindig körben forgó visszatérő rímet is vissza kell adnom. Ez lett tehát a sorból: "Félelemnek töre szúrja - fúrja által a szívem." Az eredetiben nincs szó törőről, de mégis ez a sor a hű és nem az a "sohasem érezt félelem", amit semmi áron se írnék le. Elek Artúr elismeri, hogy egyetlen félreértés sincs a fordításomban. Csak a hűséget nem találja elegendőnek. Pontos prózai fordításban közöl két sort: "Mélyen a sötétbe nézve, hosszan álltam ott csodálkozva, félve, kételkedve, olyan álmokat álmodva, miket soha előttem halandó álmodni nem mert." Utána bizonyítékul idézi a fordításom idevonatkozó részét: "A sűrű sötétbe nézek, álmodok vadat, merészet (!). Mint az örült, mint a részeg (!) bódorogva kétesen."

Én az igazam mellett hozom fel épp e kifogását. Az az álom, amit halandó álmodni nem mert, vad, merész, örült és részeg, az én szavaim csak magyar versekben csengetik meg Poe kifejezését, és testet adnak annak, ami a költemény későbbi szakában megvan. Ha itt, ennyi szabadságot nem engedünk a műfordítónak, akkor mindörökre le kell mondanunk a műfordítás lehetőségéről. Alább két rímet kifogásol, amit én stílszerűnek és jellemzőnek tartok. Eléggé ismerem az angol költészetet, és jó lélekkel állíthatom, hogy Poe e versében sokszor furcsán szikrázó, és rendkívüli rímeteket használ. Tessék ítélni:

"Surely said I, surely that is something at my window lattice." E két mérföldnyi messzeségben lévő szó összehozása - azt hiszem - minden további bizonyítást feleslegessé tesz.

Aztán az önkényességem bizonyítására felhossa, hogy egyik szakban nem adtam vissza azt, hogy "Gileádban nincsen balzsam". Módomban volna megmutatni több fogalmazványomat - az egyik még diákkoromból származik -, amelyben igenis szórol szóra ezt írtam, de később a sor latolása, zenei értékének felbecsülése után, elvettem, minthogy magyarul rossznak éreztem, és egy általánosabb képpel helyettesíttem, amely - elismerem - nem olyan precíz, de a zeneiségével sokért kárpótol. Nemcsak szavakkal lehet közölni értelmet, de intuitive, ritmussal is. Most pedig, hogy Elek Artúr szememre veti e kifejezés elhagyását, nemcsak érzem, de tudom is, miért cselekedtem így. Az érzésemet, amely munkám vezetője volt, pontosan analizáltam és kiderült, hogy ez az érzés, amely a költő helyett gondolkozik is és virraszt fölötte, amíg ír, ezúttal se csalt meg. Én a "Holló"-t a magyar olvasóközönségnek szántam, az olvasóink zöme pedig katolikusokból és zsidókból telik ki, akik a bibliát nem első kézből ismerik, mint az amerikai és angol protestánsok, Poe közvetlen közönsége. Az angolul író Poe tehát hivatkozhatott erre, de nekem nem szabad, mert vele az olvasót megállítanom, és míg a másik szak olvasásához kezdene, a lexikonhoz kellene futnia. Itt a hűség ismét hűtlenség lenne.

Marad az utolsó szak, amelyben Elek Artúr ismét több kifogásolnivalót talál. Egyik sorom így kezdődik: "A szoborról, a komorról..." Elek Artúr megfelkiáltójelezi a "komor" szót, mert nincs benne az eredetiben. Istenem, én itt egy szójátékot fordítottam le, amivel - főlebről - adós maradtam. Az "álmodó" démon helyett azt írtam, hogy "alvó" démon. Mert az álmodó magyarul lágy és költői. Poe pedig ezzel a szóval a holló rémes és titokzatos voltát akarta festeni. Úgy éreztem, hogy az "alvó" démon rémesebb és titokzatosabb, mint az "álmodó" démon. A műfordítás hűtlen hűsége követelte tőlem a változtatásokat. Ez követelte azt is, hogy az utolsó sorokat így fordítsam: "Nő az éjjel, nő az árnyék, terjed egyre csendesen s nem virrad meg - sohasem." Az eredetiben az áll, hogy a padlón ingó árnyéktól sohasem menekszik meg a költő. Angolul ez döbbenetesen hat. A magyar ember azonban az örök éjszakát úgy látja, hogy sohasem virrad meg. Ez a zárósó, a nyelvünk szelleméből fakad, magyar trouvaille, és hittel vallom, hogy a magyar "Holló" csakis így végződhet. Népdalaink lelkét akartam megszólaltatni e helyütt és másutt is, aminthogy Poe is egyszerű, mint a népdal. Közben teljes zenekarral kellett dolgoznom. Elek Artúr azonban elcsodálkozik, néhány szabadabb helyen, nem veszi figyelembe, hogy műfordítani mégis annyi, mint gúzsba kötöten táncolni.

Egyetlenegy pontban egyezem a kritikájával. Abban, hogy Poe költeménye néhol nyugodtabb. Igaz, a versen megérzik az egyéniségem verete. Ha költő költi át e verset, mindig ez a vád éri. Én azonban természetesen látom, hogy a véremen átszűrt szavakkal szólaltattam meg a "Hollót"-t, és biztos vagyok, hogy akik majd később, nálam jobbat, zeneibbet, hűbbet próbálnak alkotni, azokkal az elvekkkel, azokon a nyomokon indulnak el majd, mint én. Az angol és a magyar nyelv, Poe egyéniségének és az én egyéniségemnek természetes eredője a munkám. Hiszen azon a versen, ami a Nyugatban megjelent, nemcsak Poe neve szerepel, hanem az enyém is.

(Nyugat, 1913, 21. szám)

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság júniusi rendezvényére

Meghívottunk:

Mag. Buda György

geológus, fordító, műfordító, lektor, törvényszéki tolmács

"Betekintés a műfordító műhelyébe"

2016. június 5.-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Mag. Buda György 1945-ben született a bajorországi Hutthurmban.

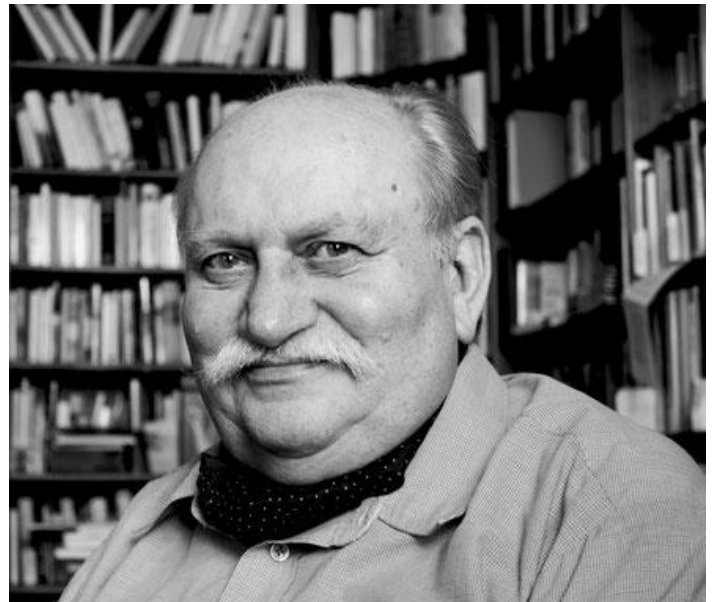
1956-ig Magyarországon élt, később a Bécsi Tudományegyetemen geológiát tanult, majd az egyetem Tolmács- és Fordítóképző Intézetének tolmács szakán szerzett szinkrontolmács diplomát. Jelenleg ugyanitt mint egyetemi lektor van jelen.

Hites törvényszéki tolmács.

Tagja az Universitas osztrák tolmács- és fordítószövetségnek, az Irodalmi Művek Fordítóközösségének, a Szépírók Egyesületének, és a magyar Műfordítók Egyesületének (MEGY).

2008-ban megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjét, 2013-ban pedig a fordítói szakma legmagasabb elismerésével, az Osztrák Állami Műfordítói Díjjal tüntették ki.

Buda György maradandó érdemeket szerzett a magyar irodalom terjesztésében német nyelvterületen. A magyar kultúrtörténet, művészeti és szellemi élet kiváló ismerője magával ragadó fordításaiban több tucat prózai művet és verseskötetet ültetett át német nyelvre. Többek között Krúdy Gyula, Móricz Zsigmond, Kertész Imre, Esterházy Péter, Parti Nagy Lajos, Karinthy Ferenc, Dragomán György, Tóth Krisztina alkotásait.

copyright Zsuzsanna Buda

Buda György saját költeményei**Anyám, látod**

hordom az aranyórát, amit
érettségire kaptam, és zakót,
nyakkendőt hordok, van
határidőnaplóm, és némi
pénzt is keresek, mim van
még? Idült bronchitisem,
műfogsorom, ez már megvolt,
már akkor is, csak nem mondtam,
van unokám is, és taníthatok -
mi még? Ja, igen: nemsokára
találkozhatunk.

Anyám, tárgyaid

maradtak rám, ránk. Ezekkel
próbállak idézni, hívni -
álmban többször láttalak
öregen, törekenyen:

tudtuk mi van. Tudtuk, hogy
nem vagy már, és mégis úgy
beszéltünk, éltünk, életünk
más más színhelyein,

mintha mi sem történt
volna. Mintha lennél. Mint
ahogy én is vagyok, tárgyaid
közepette, Téged igazán.

Virágüzletünk volt

Virágüzletünk volt,
mondta anyám,
az Erzsébet utcában, Sopronban,
s az Erzsébet kertenél,
még mielőtt megszülettem.
Muki bácsi komorsága és
Gyuri bácsi napsugaras
üdesége - mindketten
csíkos nadrágot hordtak
és hózentrógert a kertben -
megmaradott a Lővert sóvárgó
gyermeki múltomban, miként a
puszpángillat és valami
kivételesség tudata, mikor
csendes órákat tölthettem abban
a gyönyörű, mára megrontott
szecessziós lakban.

.....

Karinthy Frigyes

Műfordítás

Egy költői antológiában megjelent a következő szép versszak Ady Endrétől:

Jöttem a Gangesz partjairól,
Hol álmodoztam déli verőn,
A szívem egy nagy harangvirág
S finom remegések: az eröm.

Egy széplelkű műfordító olvasta az antológiát és kiváltképp megtetszett neki ez a vers. Elhatározta, hogy lefordítja és a "Dichterstimmen" című folyóiratnak beküldi. Le is fordította a következőképpen:

Ich kam von Ufer der Ganges
Dort traumt ich von südischen Schlager,
Main Herz, du Blume, du banges
Du bist so zitternd, so mager.

Hát, istenem a rím kedvéért az ember változtat egyet-mást egy ilyen műfordításban. Eddig minden rendben volt, de egy másik műfordító elolvasta a verset a „Dichterstimmen”-ben, nagyon megtetszett neki és elragadtatásában nem vette észre, hogy magyarról fordították németre: eredetinek nézte és lefordítván magyarra, ilyen formában küldte be egy magyar szépirodalmi lapnak:

Ufer, a zsidó kupléíró
Aludt a folyosón mélyen
Barátja, Herz, biztatta
Hogy ne remegjen, ne féljen.

Egy kis félreértés tagadhatatlanul van a dologban: de ezekben a fene gót betűkben az ördög ismeri ki magát – érthető, hogy a különben kitűnő műfordító a "südischen" szót "jüdischen"-nek olvasta. Azonkívül, hogy a Ganges szót folyosónak fordította. Istenem, nem szabad elfelejteni, hogy a gang nálunk ilyesvalamit jelent. Más baj nem is lett volna, ha történetesen nem olvassa a verset egy harmadik műfordító, aki magyar versnek nézte, lefordította és beküldte a "Gedicht-Magazin"-nak, az alább olvasható tökéletes átköltésben:

O, Dichter der alten Juden
Was schlafst du im Flußsalz so tief?
Hörst du nicht den stolzen Herzog
Der dir in Ohren rief?

No, igen ami a folyosót illeti, hát az igaz, hogy ha az ember német fordító, nem lehet tekintettel ilyen hajszálfinom árnyalatnyi különbségekre, hogy a minálunk „folyó só” és „folyosó” mást jelent. Azt pedig igazán meg lehet érteni, hogy egy ok nélkül előforduló „Herz” tulajdonnévről inkább azt teszi fel a fordító, hogy a „Herceg” rövidítése. A „Gedicht-Magazin” nem is nyomozott a kérdésben tanáros nagyképűséggel, hanem elismerve a poetica licentia jogosultságát, leadta a verset, és úgy került a negyedik műfordító kezébe, aki aztán végérvényes magyar fordításban közölte a közben világhírűvé vált költeményt, mégpedig a következő formában:

A Herz-féle szalámiban
Sokkal sűrűbb a só,
Mint más hasonló terményekben
Hidd el, ó, nyájas olvasó!

Ami tekintve, hogy a „Dichter” szót „sűrűbb”-nek fordítani valóban éppen úgy lehet, mint „költő”-nek: egyelőre a legpontosabb magyar fordítása a rendkívüli költeménynek. A költő – eltekintve azoktól a módosításoktól, amiket a költői forma megenged – a vers tartalmán igazán keveset változtatott, s amellet a magyar költészeten kívül még az illető szalámigyárost is hálára kötelezte, aki, reméljük, kifejezést is adott hálájának. Ami mindenképpen szép eredmény.

Szabó Zsolt 70 éves

Szabó Zsolt erdélyi magyar irodalomtörténész, szerkesztő, főszerkesztő 1946. május 29-én született Kolozsváron. Neves erdélyi értelmiségi család sarja: Szentimrei Jenő erdélyi magyar költő, színháztörténész, színházigazgató unokája, édesanyja Szentimrei Judit iparművész és néprajzkutató, egyetemi tanár. A kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetemen szerzett magyar nyelv- és irodalom szakos tanári diplomát 1969-ben. Szakmai önéletrajzából megtudhatjuk, hogy évfolyamelsőként egyetemi pályára készült, de a román titkosszolgálat "belekötött", és megakadályozta, hogy 1975-ben megvédje doktori disszertációját, melyet így csak a rendszerváltás után tudott megvédeni (címe: Szentimrei Jenő élete és munkássága).

1991-től 2013-ig a Művelődés című folyóirat főszerkesztője volt, melyet a romániai magyarság kulturális közművelődési fórumának lehet tekinteni. Emellett számos könyvet is sajtó alá rendez, szerkesztésében több mint száz kötet jelent meg eddig. Szerkesztői munkássága mellett tanított is, a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem nyugdíjas docense.

Szabó Zsolt emlékezetes Kós Károly előadása a Bornemisza Péter Társaság székházában, 2013. júniusában

Szabó Zsolt egyik kedvenc kutatási és közlési témája Kós Károly, aki így fogalmaz az 1921-ben kelt híres "Kiáltó szó" röpiratban: " Valóságokat akartam láttatni, igazságokat akartam kiáltani. Valóságokat és igazságokat, amik fájnak a gyávnak, elnémítják az árulót, megrontják az ellenséget, megállítják az elnyomni akarót. Amik bátorságot adnak a csüggedőknek, világot gyújtanak a sötétben tévelygőknek, fegyvert adnak a védteleneknek.

Ezt akartam kiáltani, és lehet, hogy kiáltó szó leszek a pusztában...

Mégis kiáltak! Neked: Erdély, Bánság, Körös vidéke és Máramaros ezeresztendős magyarsága:

Ébredj kétesztendős álmodból, szemedet nyisd ki; nézz széjjel, és állj az új életben tusakodni akarók közé.

A rohanó idő füledbe harsogja: elég a passzivitásból. Ami eddig orvosság volt, és védelem is talán, de mindenesetre becsület volt, méreg az ezentúl és gyávaság.

Kiáltom a jelszót: megítélnünk kell, szervezkedjünk át a munkára.

Kiáltom a célt: a magyarság nemzeti autonómiája."

Szerteágazó, hatalmas tudással és szorgalommal végrehajtott kutatói, szerkesztői, szervezői és oktatói munkásságával Szabó Zsolt bebizonyította, hogy a Kós Károly-i szellemiség méltó folytatója, az erdélyi magyar irodalom és kultúra olyan szimbolikus értékű személyisége, akinek füle mellett nem süvített el Kós "kiáltó szava" hanem példásan követte annak üzenetét.

70. születésnapján a Bornemisza Péter Társaság szeretettel kíván egészséget, hosszú életet, további jó munkát!

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Lengyel Ferenc versei

Szegényesen

- Bátyó, milyen a hagymája?
- Kerek, csípős, épp megjárja!
- És hogy adja, olcsón, drágán?
- Hogy adnám? Hát rendes árán!
- Fillérem van, mit ad érte?
- A legnagyobbat cserébe.
- Most már csak egy jó szalonna
S kenyér kellene, ha volna.
- Én is enném, s nincs több vevő,
Vendégem vagy, vegyük elő!

Anyámasszony

- Anyámasszony, hogy az alma?
- Egy kell-e vagy egész halma?
- Nem halmot kérek, csak egyet,
azt is alig fizetem meg.
- Ej, szegény fiam, látom,
Ingyen adom, edd meg bátran.

Sült kolbász

Itt a kolbász,
sül a kolbász!
Illata az orrodba száll!
Ízletesre
sütögetve
csak az éhesekre vár!

Jaj, de szépen
sül a tűzön,
kérek egyet, amíg sül!
Látod, hogy fogy
a kolbászdod?
Elfogy, mire elkészül!

Itt a kolbász,
sül a kolbász!
Ára nincs, csak két tallér.
Ízletesre
sütögetve,
egy szál fél világot ér.

Drága falat!
Meg nem marad,
csak emléked, úgy vigyázz!
Szerettelek --
Isten veled,
illatozó sült kolbász!

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

Márton Áron emléknepok, Bécs

2016 május 27-28.-án kerül sor Bécsben, a Magyar Miniszterelnökség, az Ausztriai Magyarok Gazdasági Érdekközössége (Kaláka- Klub) a Collegium Pázmáneum és a Collegium Hungaricum (Balassi Intézet) közös rendezésében, Márton Áron erdélyi püspök emlékévének megünneplése keretében a következő rendezvényekre:

- 2016 május 27. péntek, 18:00 Collegium Hungaricum: "Márton Áron élete és munkássága" című kiállítás megnyitója
- 2016 május 28. szombat, 17:00 Szentmise a Pázmáneumban
- 2016 május 28. szombat, 18:30 Emlékülés a Pázmáneumban

26. Művészetek völgye

Idén július 22. és 31. között rendezik meg 26.-ik alkalommal Magyarország legnagyobb őszművészeti fesztiválját, ezt a mindig közvetlen, felszabadult légkörű, a magyar kulturális, zenei, színházi, irodalmi élet színe-javát felsorakoztató programsorozatot a Balatontól északra fekvő Kapolcson, Vigátpetenden és Taljánföldön. <https://www.muveszetekvolgye.hu>

Tisztelt olvasónk!

A Bornemisza Péter Társaság nehéz anyagi helyzete ellenére sem havi rendezvényeit, sem a Bécsi Posta kiadását nem szándékszük megszüntetni vagy kurtítani. Ehhez azonban az Ön segítségére van szüksége. Lapszámunkhoz ezúttal csekket is mellékelünk, azzal a kéréssel, hogy lehetőségei szerint támogassa társaságunk irodalmi-művelődési munkáját, valamint lapunk megjelenését.

Amennyiben hozzájárulását csekk helyett inkább elektronikus úton (e-banking) kívánja eljuttatni, kérjük, az alábbi adatokat használja:

EmpfängerIn: Peter Bornemisza Gesellschaft

Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A - 1011 Wien, Schottengasse 6

BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600

IBAN: AT581100000207578600

SWIFT (BIC): BKAUATWW

Az Ön neve + "Spende"

Hozzájárulását előre is köszönjük!

Tisztelettel:

Décsi-Szente Zsuzsa, BPT pénztáros

Absender: P.b.b.

Péter Bornemisza Gesellschaft

A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“

Gefördert aus Mitteln der

Volksgruppenförderung.

Erscheinungsort: Wien

Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT581100000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW